

Jeg var i tusinde tanker om, hvad jeg skulle skrive i beretningen.

Det er den sidste i en efterhånden lang række af beretninger om livet på Uhre Friskole. Det har været et stort privilegie at komme på skolen og opleve eleverne eller føre tilsyn, som det hedder. Der har gennem årene ikke været noget negativt at bemærke om skolen. Dermed ikke sagt, at der ikke er udfordringer på Uhre Friskole, men de har aldrig i min tid udviklet til at blive et problem.

Og så årets beretning, altså min sidste. Ja der har heller ikke i år været noget formelt at udsætte på arbejdet på skolen i forhold til en gængs dansk demokrati-opfattelse eller det niveau som almindelig dansk folkeskole-undervisning foregår på. Der bliver undervist på dansk, og Uhre Friskole opfylder sine forpligtelser om at være fri indenfor de udstukne rammer, så ungerne er klædt på til et liv i det samfund, som de er og bliver en del af. Oven i købet foregår det på Uhre Friskole med en mangfoldighed af input, så de i deres indlæring og tid på skolen bliver bekendt med mange forskellige måder at gebærde sig i samfundet på.

I det forgangne år er jeg nået igennem klasserne på flere forskellige måder med oplevelser af LEGO og af Lanciers. Af Kunst og Katastrofer. Af Rim, Remser og Radioaktivitet og af Hjertet på mange måder og med flere betydninger.

”Gode venner gør gode tider bedre og hårde tider lettere” er der hjerteligt og fremragende set, og det er kendetegnende her på skolen, at der er elever, store og små, som har guldkorn at give.

Det har jeg oplevet gennem årene, og som afslutning valgte jeg simpelthen at kigge på de gamle beretninger og tage lidt stikord fra dem. Og der var mange gode stikord at tage af.

”Alle er gode til noget!” er et andet godt guldkorn, jeg vil tage med herfra som inspiration til hver gang, jeg møder en undervisnings-situation.

Jeg talte med en murer, som på teknisk skole underviser lærlinge i at arbejde med akkord. Der sad der på sidste hovedforløb nede i hjørnet en fyr, som legede med mobil, kiggede ud af vinduet, trillede papir, vippede på stolen og virkede fuldstændig uinteresseret. Underviseren havde mest lyst til at bede ham gå, men tog sig i det. Et halvt år efter ringer murerens telefon. ”Hej, det er mig, som du underviste på skolen. Jeg sad nede i hjørnet ved vinduet. Jeg ved ikke om du kan huske mig?”

Jo tak..... Ti minutter senere havde eleven, der nu var ung udlært murer, stillet alle de rigtige spørgsmål om akkord, og havde fået bekræftet, at han havde regnet sin akkord rigtigt. Han havde hørt efter i timen,.....men åbenbart haft overskud til meget mere.

Børn af den type er der også på Uhre Friskole, og min oplevelse her er, at der plads til dem, og at de udvikler sig. Her er plads og muligheder, men forandring foregår i tryghed.

At skabe den her skole, som jeg nu har besøgt i mere end ti år, kræver overskud fra alle involverede. Leder, lærere og elever har gang på gang vist mig, at der er en vilje til at se udfordringer og ikke problemer, og at fremtiden går vi til med friskhed, vilje og energi. Det er et fantastisk stabilt fundament at vokse på og gå ud i livet med.

Og det er nok det, der fylder mest, af alt det, jeg tager med mig. Eleverne er klar til livet, når de går HERfra.

De er langt hen ad vejen rigtig godt gammeldags dannet.